

Tình Yêu Nhập Thể

Đoàn Khê msc

Tình yêu trong thế gian vốn dĩ đã có từ thời tạo dựng. Nếu như trong thư của Thánh Gio-an có nói: “Những ai biết tình yêu, người đó biết Thiên Chúa, bởi vì Thiên Chúa là tình yêu” (thư thứ nhất Gio-an, chương 4, câu 8); thì tạo dựng là một mặc khải tình yêu của Ngài.

Mầu nhiệm nhập thể làm người của Ngôi Lời Thiên Chúa là một mặc khải tình yêu mới trong lịch sử cứu độ của nhân loại. ‘Mới’ là bởi tình yêu của Thiên Chúa không còn diễn tả qua Lời Chúa phán qua các tiên tri và ngôn sứ, được các tác giả Kinh Thánh ghi chép lại trong đức tin của cộng đoàn dân Chúa. Tình yêu của Thiên Chúa cũng không còn diễn tả qua những sự kiện kinh tế, chính trị của dân Ngài, hay qua những mối bận tâm về công bằng trong đời sống hằng ngày của con người ta. Tình yêu nhập thể trong con người Đức Giê-su là Lời Tình Yêu được cụ thể hóa giữa con người và cho con người.

Tình yêu không ai thấy được nhưng ai cũng tin rằng nó có thật. Tin rằng nó có thật có lẽ là bởi vì tôi và bạn đã từng trải nghiệm qua tình yêu, sức mạnh và sức hút mãnh liệt của nó.

Tình yêu là cảm giác an bình, hạnh phúc. Tình yêu là niềm vui và phấn khởi có thể khiến cho con người ta thay đổi chính mình. Tình yêu là chỗ dựa cho một lý trí mạnh mẽ, vững bền, là nền tảng cho một trái tim đầy xúc cảm và rung động. Tình yêu là vẻ đẹp, là sự bình dị sâu lắng, là những con sóng ào ạt đổ về một bến bờ nào đó đang đợi chờ. Tình yêu là tiếng hát làm nức lòng người đang yêu, cho dầu hay hay không quá hay. Tình yêu là cái nhìn đơn sơ nhưng đầy nước mắt và nỗi lòng, là nụ cười thấp sáng một góc tối nào đó.

Thế rồi, tình yêu cũng là những nỗi đau thầm kín ít ai biết, khó ai hiểu, là những giọt nước mắt lặng lẽ trong đêm tối, những cái đổ máu cho sự sống nảy sinh. Tình yêu là những gian truân trong những sáng tinh mơ hay những đêm dài tĩnh mịch. Tình yêu là kiên trì trong chờ đợi và tha thứ khi tâm hồn có khi đã nên sỏi đá. Tình yêu cũng là

những cái đồ vỡ có lẽ không hàn gắn được nữa nhưng vì một phép màu nào đó, những mảnh vỡ ấy vẫn gắn chặt với nhau.

Tình yêu rồi cũng là những ngày êm đềm, bình yên sau những sóng gió, đổ vỡ, hàn gắn. Tình yêu khi đó là những giây phút hiện diện bên nhau, những câu nói, những cử chỉ nhẹ nhàng làm lòng người được sẻ chia. Tình yêu là những bữa cơm thanh vắng mà có nhau, những lúc tràn ngập tiếng nói cười của trẻ thơ giữa lúc xế chiều.

Tình yêu cũng có khi là lúc phải nói lời chia tay, tiễn đưa một ai đó về một chân trời nào đó. Tình yêu cũng là phải biết cách sống đơn lẻ hay dũng cảm đi tìm một tình yêu mới cho cuộc sống đầy tình yêu này.

Nếu bạn đồng cảm với tôi rằng tình yêu là tất cả những cảm xúc, những rung động, những đau khổ, những trải nghiệm như thế, thì liệu rằng tình yêu nhập thể trong con người Giê-su Na-da-rét có phản ánh một tình yêu phong phú và sắc màu như thế?

Trong đêm Giáng Sinh chẳng phải các Thiên Thần nhảy múa mà hát rằng: Vinh danh Thiên Chúa trên các tầng trời, *bình an* dưới thế cho loài người Chúa thương (Tin Mừng Lu-ca, chương 2, câu 14)? Một tình yêu bình an. Con người Giê-su ấy chẳng phải đã đến làm đổi thay cuộc sống của các môn đệ Ngài, đã mang đến bao người niềm vui của chữa lành, niềm an bình của tha thứ, niềm hân hoan của ơn cứu độ? Tình yêu làm đổi

thay. Thế nhưng, chẳng phải chính con người của tình yêu ấy cũng bị lên án, kết án, bị lăng nhục, bị treo trên thập giá như một tội nhân, để rồi chết đi trong tủ nhục? Tình yêu trong đau khổ. Thế rồi chẳng phải cũng chính con người Giê-su ấy lại trở về từ cõi chết trong bình an, trong sức mạnh tình yêu mới, tình yêu vượt qua sự chết, tình yêu sai khiến các môn đệ Ngài lên đường sống và chết đi để làm chứng cho tình yêu như chính Thầy mình đã làm. Một tình yêu mới.

Bạn thân mến, tình yêu nhập thể trong Chúa Giê-su Ki-tô là một mặc khải đặc trưng và độc đáo của mầu nhiệm tình yêu Thiên Chúa dành cho con người, dành cho mỗi người chúng ta. Qua mặc khải đó con người ta hôm nay không còn cảm nhận sự hiện diện và tình yêu của Thiên Chúa một cách trừu tượng nữa nhưng có thể cảm nhận

qua tình yêu giữa người với người, giữa con người và vạn vật, giữa cuộc sống vật chất hằng ngày của chúng ta hôm nay. ‘Quả thật, ta bảo các người: những gì các đã làm cho những anh em bé nhỏ nhất của Ta là các người đã làm cho chính Ta’, chính Đức Ki-tô trong ngày phán xét đã (và sẽ) nói như thế (xem Tin Mừng Mát-thêu, chương 25, câu 40).

Mầu nhiệm nhập thể của Ngôi Lời Thiên Chúa không chỉ dừng lại trong đêm Giáng Sinh của hai ngàn năm trước, không chỉ dừng lại ở đồi Can-vê, nơi Đức Giê-su đã trút hơi thở cuối cùng, nhưng nó còn tiếp diễn cho đến ngày hôm nay và sẽ là một thực tại tiếp diễn đến tương lai.

Thế nên, như mẹ thánh Tê-rê-sa Calcutta có nói: ‘Ở đâu có tình yêu, ở đó có Thiên Chúa’. Hàm ẩn trong bối cảnh chúng ta đang suy niệm với nhau rằng: Ở đâu có tình yêu được thể hiện bằng xương bằng thịt, bằng những hình thức cụ thể nhất, là ở đó có sự tiếp diễn của mầu nhiệm tình yêu nhập thể.

Nếu đỉnh cao của tình yêu Thiên Chúa là khi được cụ thể hóa, thì tình yêu chân thật nhất của con người cũng phải nên được thể hiện ‘bằng xương bằng thịt’, cho dầu đó là một lá thư, một lời nói xin lỗi, một lời tha thứ, một bữa ăn, một sự hiện diện cho nhau và với nhau. Nếu Thiên Chúa đã yêu thương chúng ta đến nỗi nhập thể làm người, mỗi người chúng ta cũng được mời gọi để nhập thể trong tình yêu cho nhau.

Đoàn Khôi msc